

LOPPURAPORTTI

Aino Frilander

2.6.2020

M.A. in Specialized Journalism (Arts), 2019–2020

USC Annenberg School for Communication and Journalism

Vuoteen Los Angelesissa mahtui niin metsäpaloja, koronaviruspandemia kuin loppukevään poliisiväkivallan vastaiset mielenosoitukset ja mellakat, jotka ovat tätä kirjoittaessa yhä käynnissä. Vuoteen on mahtunut myös hartiavoimin lukemista ja kirjoittamista, yksi maisterintutkinto ja yli sata galleria- ja museokäyntiä. Kokemus on ollut mitä monipuolisin, ja suosittelen sitä lämpimästi. Pysin alla kirjoittamaan lyhyesti stipendivuoden eri aspekteista, mutta vastaan mielelläni myös kysymyksiin jos jotain jää auki!

OPINNOT

Toisin kuin suurin osa Annenbergin-stipendiaateista, opiskelin Specialized Journalism -maisteriohjelman pienemmässä rinnakkaisohjelmassa, joka keskittyy kulttuurijournalismiin. Pääpiirteissään ohjelmien rakenne on samankaltainen, mutta yhteisen kesäjakson jälkeen eri opintopolut erosivat.

Opinnot siis alkoivat jo heinäkuussa kaikille noin 70 maisteriopiskelijalle yhteisillä intensiiviopinnoilla. Niillä varmistettiin, että kaikki osaavat kirjoittaa jutun, ottaa valokuvan, esiintyä videolla ja ladata valmiin jutun nettiin. Se oli tarpeen, sillä monilla opiskelijoista ei ollut aiempia journalismin opintoja (ei minullakaan!) tai työkokemusta (sitä minulla onneksi oli.). Ylipäänsä opiskelijajoukko vaikutti verrattain nuorelta ja kokemattomalta. Helpolla ei kyllä päässyt kukaan, vaan koulutöitä riitti kellon ympäri. Mielekkäimmät oppimiskokemukset sain kesän valinnaisilta Special Topics -kursseilta, joilla Diane Winston editoi featurejuttujani armottomasti ja Willa Seidenberg opetti tekemään NPR-henkisen radiojutun alusta loppuun asti omin käsin.

KESÄN KURSSIT	OPINTOPISTEET
Summer Digital Journalism Immersion	3.0
Seminar in Mass Communication Law	2.0
Special Topics: Feature Journalism	1.0
Special Topics: Audio storytelling	1.0

Syksyllä aloitettiin ne opinnot, joita koin itse varsinaisesti tulleen tekemään. Niihin kuuluivat Specialized Journalism (Arts) eli SJA-ohjelman pari omaa, intiimiä 10 hengen kurssia joilla

keskityttiin kulttuurijournalismin eri tekstilajeihin ja tekstien työstämiseen, sekä valinnaiset kurssit, joita voi haalia mielenkiintonsa mukaan ympäri USC:ta. Itse opiskelin lähinnä taideteoriaa ja -historiaa kuraattoriopiskelijoiden ja tulevien taiteilijoiden kanssa USC:n taidekoulun puolella. Periaatteessa lopputyön aihe olisi pitänyt valita jo syksyllä ja työstää sitä koko vuoden ajan, mutta itse jätin sen tietoisesti kevätlukukauden puolelle, sillä syksyn kurssilasti oli varsin kova – näin jälkikäteen ajatellen liiankin.

SYKSYN KURSSIT	OPINTOPISTEET
History and Theory of Art and Exhibitions	4.0
Art and Curatorial Visits	2.0
Public Radio Reporting	2.0
Arts Writing Practicum	3.0
Arts Journalism: Storytelling	3.0
Master's Thesis	2.0

Lisäksi olin kuunteluoppilaana kurssilla CRIT-440: Exhibition and Museum Histories (4.0 opintopistettä; periaatteessa sen suorittamisesta olisi pitänyt maksaa erikseen, mutta professori antoi käydä tunneilla kun kauniisti pyysin) sekä suoritin Adoben Photoshop-sertifikaatin.

Kevään kurssimäärä oli kevyempi, koska olin paiskinut syksyllä töitä niin kovasti, ja minua oli varoiteltu siitä, millainen rutistus lopputyöstä tulee. Annenbergin lopputyö ei ole suomalaistyyppinen gradu, vaan journalistinen projekti, mutta se on siitä huolimatta työläs projekti. Itse haastattelin taidekriitikoita negatiivisen kritiikin merkityksestä nykykriitikkissä.

Kevään kohokohtia oli USC:n writer-in-residencen, brittikirjailija Geoff Dyerin opettama narratiivikirjoittamisen kurssi, jolla opin enemmän tekstin vetävyydestä ja omasta kirjoittamisestani kuin missään muualla aikaisemmin. Sen kurssin ohella halusin enemmän kampuskuplan ulkopuolelle, joten tein harjoittelun paikallisessa non-profit-taiteilijayhteisössä ja räätelin itselleni “directed research”-kurssin yhdessä taidekoulun professorin Andrew Campbellin kanssa.

KEVÄÄN KURSSIT	OPINTOPISTEET
Arts Criticism and Commentary	3.0
Directed Research	1.0
Narrative Composition	4.0
Journalism Internship	1.0
Master's Thesis	2.0

Lisäksi suoritin Adoben InDesign-sertifikaatin.

SJA-OHJELMAN ANTI

SJA-ohjelma henkilöityi ohjelman johtajaan Sasha Anawaltiin, mikä on ohjelmalle sekä vahvuus että heikkous. Hänen ansiostaan ohjelmassa on paljon vierailukäyntejä ja verkostoitumista, mutta toisaalta itse koin hänen kurssiensa olleen jokseenkin kaoottisia jumppahetkineen ja 12 hengen ryhmäeditointisessioineen. Itse olisin kaivannut tiukempaa otetta ja suurempaa akateemisten ammattillista kunnianhimoisuutta.

Koen, että Annenbergin kurssit palvelivat paremmin kokemattomampia toimittajia, siinä missä itselleni olennaisin anti olivat Annenbergin ulkopuolelta valitut kurssit. Siksi kehotan jokaista stipendiaattia käyttämään aikaa koko USC:n kurssimahdollisuuksien selvittämiseen, vaikka se on usein työlästä ja aikaavievää (voin auttaa!). USC:ssä voi hyvin päästä opiskelemaan kirjoittamista ihailmansa kirjailijan johdolla tai vaikka työstää sitcom-jakson Hollywood-käsikirjoittajan opastuksella. Erityisesti elokuvista kiinnostuneelle toimittajalle USC:n elokuvakoulun kurssivalikoima ja (osittain Steven Spielbergin lahjoittamat) resurssit on aarreaitta. Kannattaa ilmoittautua ihan liian monelle kurssille, käydä kokeilemassa ensimmäistä luentoa ja pudottaa sitten pois vähiten kiinnostavat. Ja vaikka kiinnostavin kurssi olisi ihan täynnä, kannattaa silti mennä ensimmäiselle luennolle ja olla professorille mielin kielin – yleensä kaikki on järjestettävissä.

Yleisesti ottaen kurssien taso vaihtelee, mutta mikään kurssi ei ollut mielestäni vaikea, työläistä toki monet. Suomalaiseen silmään pistää eniten se, miten sitoutuneita työhönsä professorit ovat. Sähköposteihin vastataan yötä myöten ja opiskelijoita esitellään potentiaalisille työnantajille. Toisaalta se on ehkä myös mahdollista siksi, että kalliin yksityisyliopiston ryhmäkoot ovat pieniä. Massaluentoja USC:ssä ei juuri järjestetä.

Kaikki Roski-taidekoulusta valitsemani kurssit olivat olennaisia oman ammattini ja mielenkiinnonkohteideni kannalta kuvataide- ja kulttuuritoimittajana. Kurssit ja keskustelut professorien kanssa syvensivät asiantuntemustani, laajensivat verkostoani ja tilkitsivät yleissivistyksen aukkoja, joita en ole työkiireessä ehtinyt täyttämään. Silti harmittaa edelleen, etteivät aika ja rahat riittäneet esimerkiksi arkkitehtuuri-, tanssi- ja elokuvakoulun kursseihin, samoin kuin kirjallisuuden ja paikallishistorian opintoihin. Oli kuitenkin tärkeää jättää aikaa myös uuden kaupungin hahmottamiseen, omiin museo- ja galleriakäynteihin, meksikolaisen ruoan syömiseen ja päivävaelluksiin lähivuorilla. Olin budjetoinut vapaa-aikaa ja Los Angeles -elämää epäonnisesti kevääseen ja valmistumisenjälkeiseen aikaan, mutta koronapandemia pani suunnitelmat uusiksi.

Tietoisuus pian koittavasta Suomeen paluusta oli pitkin vuotta sekä haikeus että helpotus. Yhtäällä vuosi tuntui houkuttelevasti raottavan monia ovia, jotka olivat aina tuntuneet suljetuilta (tuokin toimittaja tuossa kirjoittaa New Yorkeriin! Tuokin pääsi valmistuttuaan töihin New York Timesiin!), mikä laajensi omaa käsitystä siitä, mikä on mahdollista. Toisaalta niiden ovien

kampeaminen auki olisi vaatinut valtavasti työtä ja enemmän resursseja kuin mitä juuri nyt käytettävissä oli – eikä pelkästään pandemian tai työlupien vuoksi. On valtava etuoikeus voida palata työpaikkaan Helsingin Sanomissa. Sääliksi käy opiskelukavereita, jotka etsivät ensimmäistä työpaikkaansa juuri nyt, kun korona rukkaa median budjetit uusiksi.

ARKI JA ELÄMÄ LOS ANGELESISSA

Itselleni Los Angelesiin ja yliopistokontekstiin solahtaminen tuntui vaivattomalta. Olen käytännössä kaksikielinen, ja vaihtaminen takaisin englanniksi kirjoittamiseen oli luontevaa, jonkinlainen helpotuskin. Suurin haaste oli etnisyyteen ja sosiaaliseen oikeudenmukaisuuteen liittyvän kielenkäytön päivittäminen, sillä kielen muutos on nopeinta juuri yliopistokampuksilla. Ilmaisu joka oli arkipäivää vielä pari vuotta sitten ei ehkä enää olekaan kohteliasta kielenkäyttöä.

Ennen saapumistani katsoin asuntoja muun muassa Silver Lakesta, Echo Parkista ja Highland Parkista. Halusin voida elää tarvittaessa ilman autoa, joten halusin naapurustoon, jossa on palveluita kävelymatkan etäisyydellä ja hyvät kulkuyhteydet. Moni stipendiaatti on halunnut meren rantaan Santa Monicaan, mutta itse en kaivannut rantaa. Silver Lakeen päädyin siksi, että asunto järjestyi helposti aikaisemman stipendiaatin, Laura Kangasluoman, kontakteilla. (Muutenkin aikaisemmat stipendiaatit, kuten Sara, Laura ja Tuija, ovat olleet valtava apu – kiitos siitä!) Jos palaisin Los Angelesiin, voisin kuvitella asuvani näiden alueiden lisäksi hyvin esimerkiksi Los Felizissä, Culver Cityssä, miksei myös osissa korealaista K-Townia. Toimiva metro- tai bussiyhteys kannattaa kuitenkin katsoa valmiiksi, jos ei halua autoilla joka paikkaan.

En lopulta päätenyt ostamaan autoa, kun en juuri autoile Suomessakaan, ja laskin, että auton, bensan, vakuutuksen ja kalliiden parkkimaksujen hinnalla ajan Uberilla, Lyftillä, lyhytvuokrauspalvelu Zipcarilla ja perinteisillä vuokra-autoilla halvemmalla. Perheettömälle ja kiireettömälle se toimi ihan hyvin ja auttoi budjetin kanssa. Tutustuin myös kaupunkiin poikkeuksellisen tehokkaasti bussipysäkkejä etsiessäni! Ensi kerralla hankkisin ehkä silti auton.

LOPUKSI

Olen aina ajatellut, että työpaikkaa tai ainakin työtehtävää kannattaa vaihtaa 3–5 vuoden välein. Jos todella haluaa tuulettaa ajatuksiaan, kannattaa muuttaa toiselle puolelle maapalloa, 10 tunnin aikaeron päähän, vieraan meren rannalle; kulttuuriin joka vaikuttaa television kautta niin tutulta mutta joka on kuitenkin omasta todella, todella kaukana.

Olen Helsingin Sanomain säätiölle todella kiitollinen mahdollisuudesta irroittautua omasta arjesta ja elää hetken jonkun muun arkea. Olen kiitollinen Etelä-Kalifornian uskomattomasta,

omalaatuisesta valosta ja lämmöstä. Olen kiitollinen ajasta lukea, katsoa, ajatella ja kirjoittaa ilman päivittäistä julkaisupainetta. Uskon, että siitä on muodostunut pankki, josta ammennan vielä pitkään.

Liitteet:

Opintosuoritusote

Lopputyö